

KIADÓ HIVATAL:

Szikés Antal könyvnyomdája, hova az előfizetési pénzek, hirdetések és minden a kiadóhivatalt érkező közlemények küldendők.

Nyitvatartásban egy sor közlési díja 10 krajcár.

Hirdetések jutányos áron vétetnek fel.

SZARVASI LAPOK

TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

MEGJELENIK HETENKINT EGYSZER, VASÁRNAP.

SZARVAS VÁROS HIVATALOS LAPJA.

ELŐFIZETÉSI ÁR.

Egész évre 5 frt. — kr.
Félévre . . 2 frt 50 kr.
Negyedévre 1 frt 25 kr.

SZERKESZTŐSÉG.

Belicey-ut. 13. szám
hova a lap szellemi részét
illető közlemények küldendők.

Kéziratok nem adának vissza.

Hivatalos közlemények.

2444 ikt.
II. 1895

Hirdetmény.

Alulírt községi előjáróság közhírré teszi, hogy az 1895-ik évi **tőkekamatadó** kivetési lajstrom a kir. pénzügyigazgatóság által érvényesítettén, az folyó hó 16-ikától 23-ikáig terjedő 8 napon át a község házában (az adóügyi jegyzői irodában) közszemlére van kitéve. Az esetleges írásbeli felszólamlások a közszemlére kitétel napjától számított 15 nap alatt adandók be a gyulai kir. pénzügyigazgatóságához vagy a községi előjáróságához.

Szarvas, 1895. április 11.

GÓLIÁN SOMA, MELIS GYÖRGY,
jegyző. bíró.

2445 ikt.
II. 1895

Hirdetmény.

Alulírt községi előjáróság közhírré teszi, hogy az 1895-ik évi **IV. oszt. kereseti adó** kivetési lajstrom a kir. pénzügyigazgatóság által érvényesítettén, az folyó hó 16-ikától 23-ikáig terjedő 8 napon át a község házában (az adóügyi jegyzői irodában) közszemlére van kitéve. Az esetleges írásbeli felszólamlások a közszemlére kitétel napjától számított 15 nap alatt adandók be a gyulai kir. pénzügyigazgatóságához, vagy a községi előjáróságához.

Szarvas, 1895. április 11.

GÓLIÁN SOMA, MELIS GYÖRGY,
jegyző. bíró.

Resurrexit!...

A keresztény világ ma üli meg legfenségesebb ünnepét a husvétet.

Az emberi lélek magába száll e napon, lerázza magáról a mulandóság porát; a szív elfeledi kesergő bánatát s a jelen élet sötét képei elmosódnak, eltűnnek a jövő reményének vakító fényében. A gazság kövével megdobált becsület, a megrablott igazság, a kigúnyolt erkölcs zsolozsmákat zengedezve emelkednek fel ahhoz a fenséges alakhoz, kinek szellemi nagysága, hatalma, dicsősége előtt semmivé törpülnek a világ történelem legnagyobb szelmelei.

Ez az a nap, melyen az Isten fia kilépett a sziklasírba s legyőzte a halált, hogy az üldözött jó, a lenézett erkölcs még a siri világban se veszítse el azt a hitét, hogy a gonoszság fölött diadalt arat.

Ez az a nap, melyen az örök élet eszméje újra feltámad bennünk s csodás hatalma új életet önt sziveinkbe.

Resurrexit! zengik a keresztény világ milliói már 19 század óta s ez a zsolozsma a halhatatlanság diadal éneke, a hit éltetője, az erény támasza marad örökké. Hasztalan kaczag az önzés, hasztalan dühöng a zsarnokság, hasztalan erőködik az erkölcstelenség: az erény, az igazság megfeszíthető, de meg nem ölhető; ujjaszületik, feltámad.

Hasztalan uszítják egymásra a társadalmi osztályokat, hasztalan örvöng egyik faj a másik ellen; hasztalan élesztik ki az ellentéteket s raknak egymásra óriási terheket az emberek; a szeretet vallása, a test-

vérség elve, az egyenlőség tana martyrokká lehetnek, de ujja szülletnek, feltámadnak.

Forgassuk csak a világtörténelem lapjait. Tekintsünk csak vissza Krisztus korára, mi-féle kép tárul fel szemünk előtt? ott áll felcizomázva, győzelem ittasan, büszke fenhéjázással a szentek szentje előtt Jeruzsálem pazar fényű templomában a főpap; ott hever ringó kerevetére dőlve hatalmas palotájának lapos fedélzetén fél Istenhez illő önteltséggel s az emberiséget lenéző gúnyal a római hatalom képviselője Pilátus; ott kéjeleg keleti fényvel berendezett termeiben az érzékiség megtestesülése Heródes; ott pöffeszkedik Ábrahám-tól való származásával a jeruzsálemi templom előtt Dávid zoltárait mormolva a képmutatás apostola, a ravasz farizeus. Tele újra kúfárokkal, pénzváltókkal Jehova szent helye s nincs, ki ostort fonna a lelketlen üzerek számára; nincs, ki az elnyomott népnek jogot követelne; nincs ki emberi méltóságára figyelmeztetné az állatiaságba sülyedt kényurat; nincs, ki oda dörögné az igazságot a képmutatás ördögeinek; nincs, ki lepezetlenül feltárná égbekiáltó bűneit a társadalomnak: Jézus pihen a sziklasírban.

A hatalom nyers erejében elbizakodva nem hisz semmiben, csak önerejében; nem akarja hinni, hogy a tél hava alatt élet szenderég; az elnyomott igazság, a kigúnyolt erkölcs a reményt vesztett bánat már-már nem bizik, hogy a gomolygó felhők eloszlanak s utánuk ragyogó napok következnek...

De ime, a harmadnap elérkezik; a lepezéttel sírfödél elgördül, az eltemetett örök

TÁRBUZA.

A nőveldei hangverseny.

A „szarvasi társulati polg. leányiskola tantestülete“ f. évi április 6-án tartotta meg évenként szokásos hangversenyét a főgymnasium dísztermében.

A nővelde ez idei hangversenyét kettős körülmény jellemezte és pedig egymást kevésbé elősegítő, mint inkább egymást bénító körülmény. — Az egyik körülmény az, hogy a hangverseny már nagyon hosszú idő óta készült s a közönség várakozása az idővel arányosan fokozódott; a másik az, hogy egy programmszám kivételével a többinek szereplői ezúttal léptek először közönségünk színe elé s így rájuk nézve kedvezőbb lett volna a helyzet, ha a közönség várakozása kisebb arányú lett volna.

Daczára ezen egymást ellensúlyozó kettős körülménynek elmondhatjuk, hogy a hangverseny egészben nagyon jó benyomást tett s közönségünk nem fukarkodott az elismerésben s az új szereplők biztatásában.

A program első és utolsó száma a növendékeknek volt fentartva, akik 3 szölamon énekelték el először **Kreutzer** „Az urnak napja ez“, majd a végén **Egressynék** „Mi vor fel súlyos álomból“ című énekeit. Mindkettő szép ének, de nehéz is s betanításuk sok munkával járhatott s dicséri a vezető tanár úr szorgalmát; egy óhajást mégis megköszönhetünk a mostani tapasztalat után, hogy a jövőben szívesen meghallgatunk ily busongó s zeneileg nagyobb értékű

melodiók mellett valami vig. játszi, a gyermek-kedélynek is megfelelőbb dalokat is, a milyenekkel a multban kedveskedett már nekünk az ének-tanár úr.

A program 2-ik számán nyugodott, hogy úgy mondjam, a hangverseny súlypontja. Ez volt **Dálnoky Lajos** „A h a r a g“ című 1 felvonásos dramolettjének előadása. Az újság ingerével bírt ez a darab is; hallottunk már sok jól előadott vígjátékot, sőt operettet is műkedvelőinktől, de verses drámát ezúttal először. Nehéz vállalkozás, mert míg a prózai műfajoknál maga a cselekmény is fokozza, sőt sokszor biztosítja a hatást, az operettenél pedig a szép dallam, addig a verses dráma hatása első sorban a szereplők előadásától van feltételezve. — A szerepek betanulása is sokkal nehezebb a verses drámánál, mint a prózai műfajoknál, mert míg emitt a cselekmény mintegy szájába adja a szót a szereplőnek, addig amott egy kifejezésnek az elejtése már kiközösítheti a szereplőt a kerékvágásból — végre a prózát elég értelem — és kifejezés-híven elmondani, a verses drámát szavalni — declamálni kell. — E nehézségekkel szépen megküzdöttek a szereplők s szerepek általa örömet első sorban **Gólián Soma** úrnak, akinek a betanítás körül e darabnál éppen annak verses volta miatt valóban nagy munkája volt. Ugyancsak őt dicsérte a nagyon csinosan összeállított színpad is, a melynek szépségeit az engedetlen kordina nem igen akarta elrejtetni a közönség szemei elől, mignem a kampósok beavatkozása meg nem törte engedelmességét. — **Dálnoky** darabja költői szépségekben valóban gazdag; alapgondolata az, hogy az érzelmei bensősége egyforma fent és lent, sőt az igazi szeretetben gróf és grófné példát vehetnek — **Sandro** és **Li-**

setté töl. — A gróf személyesítője **Nagy Ödön** úr volt, a grófnét igen distinguáltan játszotta **Lustig Mátild** k. a., **Sandrot Epstein Miklós** úr, **Lisset** pedig nagyon kedvesen **Eszes Ilonka** k. a. — A közönség nagyon rokonszenvesen fogadta összejátékukat is, de kiválóan szép volt **Lisette** és **Sandro** kerti jelenete, akiket különben ügyesen megválasztott costume-jök is emelt.

A program 3-ik száma **Borsits Mariska** kiasszony magándala volt. Abtnak „Mit Dir“ című dalát énekelte **Adámy** úr fordításában és kísérete mellett. Kedves egyéni sége és szép hangja kellemesen hatott a közönségre s az megismételtette a dalt. Ha némi kis elfogódását leküzdí, szép hangja is jobban fog érvényesülni s közönségünknek még sok kellemes percet szerez.

A 4-ik szám **Ketterer** és **Durand** „Faust — Ábrándja“ volt. Elődták **Benka Gula** úr harmoniumon és **Adámy Rezső** úr zongorán, a nálok már rég ismert precizitással nagy műélvezet szerezvén vele a magasabb zene értőinek.

Az 5-ik szám **Sinkovits Pál** úr magándala volt **Adámy** úr zongora kísérete mellett. Először **Abt** „Waldesandacht“ című műdalát énekelte **Adámy** úr fordításában, majd midőn a közönség szép tenor-hangját ismételtlen kívánta hallani, **Adámy Rezső** úrnak egy „Azt kérdezi ez a kis lány“ kezdetű igen szép népdalát énekelte el.

A hangverseny anyagi sikere és elég kedvező, mert 101 frtot jövedelmezett a jótékony célra.

igazság, Krisztus kilép a sziklasírból, s füleikbe dörge a gonoszság daemonainak :

„Ti egy sziklával akartátok
Lezárni az Úr szent fiát,
Ki megrendíti a világot,
Ha megmozdítja egy ujját. —

Óh! az igazság halhatatlan,
Mint Isten, ki mennyben vagyon
S bár sirján egy kővé keményült
Világ ül is — fölkél harmadnapra.“

Resurrexit! s ez a feltámadás azt bizonyítja, hogy valamint az eszmék birodalmában, úgy a természetben sincs örök halál. Nem üres szó, nem vakhit, nem hiú remény ez, hanem a világ örök törvénye, mely egy szebb, egy ragyogóbb jövőnek szolgál biztos zálogául.

A tavasz tündére nem sokára lombbal, virággal szórja be a láthatárt; az egyház ma tartja az örök Igazságnak feltámadását: Óh gyujtsuk meg mi is szívünkben a hit világát, mely egyedül képes átvezetni az emberi ésszt a halál titkainak s az élet megfejthetetlen problémáinak mezején.

K. J.

A belviz esatornázás.

A téli rendkívüli havazás a tavasz kifejlésével, bár nem mondhatni, hogy valami rohamos olvadás miatt, mégis okozója volt a gazdasági művelés alatt álló földeken felgyülemlett vadvizeknek, amelyek a vetéseket megsemmisítéssel fenyegették.

Az ármentesítő társulat által létesített belviz levezető csatornák most bizonyultak igazán hasznosoknak és szükségességeknek.

A nagymennyiségű belviz, mely némely dűlőben egy kisebb tengert képezett, tulnyomó részében lefolyást talált a Szarvas Szent-András községek közt elterülő és belviztartányul szolgáló holt-Körösbe. Csupán a legelőn levő vizek, melyekre céltudatosan szorítottak fel és némely mélyebb fekvésű szántók kisebb vizei nem folyhattak le a belviztartány kicsinysege miatt, — és addig le sem lesznek ereszthetők, míg a holt meder vize amely a nagym. földművelésügyi mk. ministerium által megállapított 32 cmtr magasságot már elérte. — legalább részben a zsilip segítségével le nem bocsájtatik az élő Körösbe.

Ez pedig még néhány hétig a külső magas vizállás miatt meg nem történhetik.

A bajon segitendő, a holt meder vizének kiszivattyúzása látszik leginkább célravezetőnek, azonban ez is csak az esetben, ha alkalmas nyílású stabil gőzgépek a helyszínén kényelmesen állnak, mert a megrendelés, szállítás és működés céljából való felállítás oly sok időbe kerül, hogy az alatt az idő alatt az élő Körös vize is lepad annyit, hogy a belviz tartányul szolgáló holt meder vizéből legalább is oly mennyiség leereszthető lesz, hogy a szántókról és legelőkről még le nem folyt belvizek a tartányban helyet nyerhetnek.

A belviz tartányul szolgáló holt meder tehát ez idő szerint is kicsinynek bizonyult és ezen a bajon segitendő, az ármentesítő társulat szakasz választmánya a múlt héten tartott ülésében a társulati főmérnököt kérte fel, hogy oly alkalmas módokat és tervekről gondoskodjon, melyeknél fogva a Holt-Körös, medre ezen rendeltetésének tökéletesen meg felelni képes legyen.

Kíváncsian nézünk eléje a holt meder kérdést megoldó terveknek.

Véleményünk szerint a holt medert cél-

jára alkalmassá tenni többféle módozat és terv szerint lehetséges.

Talán legbiztosabb megoldási mód az lenne, ha a Holt-Körösre, egy a múlt évben épült mezőberényi, vagy mindszeihez hasonló szivattyú telep létesítenék. — De mivel ily szivattyú felállítására 30—60 ezer forint költséggel terhelnek a társulatot, mindenek előtt elbirándó, hogy ezen nagy összeg arányban állana-e azon haszonnal, mely ebből az érdekeltségre származna.

A belviz tartány nagyobbitása is oly terv, mely megfelelőnek mutatkozik; a nagyobbitásra két mód van: egyik a partok mentén való kisajátítás által a medert szélesíteni; a másik magát a medret a víz teljes kieresztése után mélyíteni.

Az előbbi alternatíva megkívánja, hogy a mederbe a ministerileg engedélyezett 320 cmtrnél magasabb víz eresztessék. Ez pedig nem lehetséges legalább 50—60 cmtrnél több vizet beeresztetni nem lehet, mert a csatornákat a mederrel összekötő úgynevezett beton-átereszkek alapja többnyire néhány cmtrrel alatta van a 320 cmtrnek, miért is 320 cmtrnél magasabb víz már inkább kifelé folyik a mederből a csatornába és nem mint kívánatos a csatornákból a mederbe. — Így 320 cmtrnél nagyobb vizet a mederbe eresztetni, csak a csatorna rendszer és átereszek megváltoztatása mellett volna lehetséges.

A kérdés megoldására tehát a szivattyú telep létesítése és meder mélyítése közötti választás marad fenn a tervező főmérnök részére.

Mindenesetre jól megfontolandó és a meder kérdés elintézésénél szigorúan figyelembe veendő körülmény az, hogy a meder jövőben az ideinél esetleg nagyobb mennyiségben jelentkező csapadékot, de különösen a már tervezett és még csak ezután építendő csatornák által levezetendő belvizet is befogadni képes legyen.

Képviselési közgyűlés.

ápril 10-én.

A folyó hó 10-én tartott képviselési közgyűlésen a tagok vajmi kevesen vettek részt, pedig a tárgysorozatban, hogy mást ne említsünk — első helyen a vendéglő építéséről volt szó. Ezen tárgynál a képviselők között hosszabb vita fejlődött ki, azonban Dancs Béla főjegyző felvilágosítására a vármegye által módosított tervet a képviselés egyhangulag elfogadta. A vendéglő építését ezek szerint — ha valami rendkívüli dolog nem játszik közre — május hó második felében meg fogják kezdeni.

Második tárgy Haasz és Schönfeld kérvénye volt, melyben kéri a várost, hogy a leéget gőzmalom telkéért cserében a Krinolin lapon adjon földet. A képviselés folyamodók kérését teljesíthetőnek nem találta, de egyben kimondja, hogy hajlandó Haasz és Schönfeldnek a Krinolin lapon 5 hold földet örök áron holdanként 500 frtért eladni, miről folyamodó jegyzőkönyvi kivonattal értesítenni fog.

Tárgyaltattott továbbá a helybeli ipartestület azon kérése, hogy hasson oda a képviselő testület, miszerint Szarvas-Mezőtúr valamint Szarvas-Orosháza között a vonatoknak éjjeli összeköttetése is legyen. A képviselő testület elhatározta, hogy megkeresi a közlekedési ministert, miszerint ezen rég óhajtott csatlakozást — amennyiben az lehetséges — megadni kegyeskedjék.

Réthy Sándor a várossal kötött bérleti szerződését a képviselés jóváhagyta.

Tudomásul vétették a szarvasi ev. egyház

presbyteriumának azon átirata, melyben kötelezi magát, hogy a Rózsási holdak, valamint a kákai holdakon levő iskoláját a jövő iskolai évtől kezdve mindenben a törvény értelmében fogja berendezni.

Lengyel Sándor, Schneider és társai tégla eladási ajánlatait a képviselés jelenleg nem tárgyalta érdemlegesen, előbb megvizsgálatni kívánja a téglák minőségét és csak ha azok jónak bizonyulnak, fogja a benyújtott kérvényeket a képviselés elé vinni érdemleges határozat hozatal végett.

Végül elhatározott, hogy kerestessék meg a magas kormány miszerint a holt Körös medrében összegyülemelni szokott vadvizek eltávolítása céljából utasítsa a belvizszabályozó társulatot, hogy a Körös elzárt partjánál szivattyukat állítson fel.

Több előjárói jelentés meghallgatása után a közgyűlés délutáni 5 órakor véget ért.

ÁR VIZ.

Szarvason a Körös vizállása 7-én reggel 4 órakor érte el legnagyobb magasságát 819 cmtrt, mely az eddig észlelt legnagyobb vizet 85 cmtrrel felül múlta úgy, hogy hatalmas védgátjainkból 60—80 cméter volt kiűn a vízből. — 7-én elkezdett lassan apadni.

Ápril 8-án reggel 7 órakor volt 811 cm.

„ 9-én „ „ „ 791 „

„ 10-én „ „ „ 774 „

„ 11-én „ „ „ 768 „

„ 12-én „ „ „ 765 „

„ 13-án „ „ „ 758 „

Amiből az látszik, hogy a víz nagyon lassan 24 óránként 10—12 cmtrt apad.

De ennél is lassabban apadt volna ha a Tisza megtartja folytonos áradását; de az 9-én néhány cmtrt apadt, mit az idézett elő, hogy a Tisza számtársa felül magas vize 9-én délután Tisza-Földvár és Cibakháza között elszakította a védőtöltést és ez ideig is már 4—5000 hold földet elborított a víz; a veszély folyton nő, már Tisza-Földvárt is fenyegeti. A Békéstől Kun-szentmártonig terjedő védgáton néhány kisebb-nagyobb folyást kivéve, melyek közül legveszélyesebb a Gyoma alatti volt, veszélyes eset nem fordult elő.

A 8-án este kezdődött és 9-én d. e. 10 óra tájban óriási erővel kitört orkán szél, mely folytonosan a mi védgátjainkat ostromolta, — töltéseink védképességének sokat ártott.

Földről is állandóan apadást jeleznek, s így biztosan számíthatunk rá, hogy az áradás lassan-lassan elvonul.

Ujdonságok.

— **Egyházi közgyűlés.** A helybeli róm. kath. hitközségben folyó hó 7-ikén egyháztanács és iskolaszék új alakító népes gyűlés tartott, mely alkalommal Szirmai L. Árpád plébános egyházi elnök behatóan átgondolt és másfél óráig általános feszült figyelemmel hallgatott szép beszédet mondott. Beszédében részletesen kifejtette a hitközség egyházi beléletében négy év alatt lezajlott vallási és erkölcsi eseményeket. Kiemelte a róm. kath. iskoláknak szép sikerű működését, azon nyomatékos kijelentéssel, hogy: „iskoláink nemcsak népművelési, oktatási tényezők voltak; hanem nemzeti szükségletet is pótolta k.“ Rámutatott egyházunk, illetve iskolánk anyagi támogatóira is, kik közül kimagaslanak: Gróf Bolza Géza és nemesszívű neje szül. Szeniczey Ilonagrófné, Kontur József és nagy-lelkű felesége szül. Tassy Amália, özv. Kvaacsala Jánosné miut az iskolák pártatlan szívű segélyezője. Elismerő köszönettel emlékszik meg a volt egyháztanács és iskolaszéknek ügybuzgó működéséről, különösen pedig kiemelte Konvalina Ferencz gondnokot, aki teljes odaadással vagyis fáradságot nem ismerő szorgalommal végezte a sok munkával járó gondnoki teendőket. Többször megjelent beszéde végén bejelentette a volt egyháztanács és iskolaszék lemondását, melyre nyomban az új választást rendeli el. Egyhangú helyesléssel a választás következőképpen jött meg: Egyháztanács: világi elnök: Salacz Ferencz, gondnok: Konvalina Ferencz, jegyző: Szabó József, választmányi tagok: Bárány Béla, Csizsár János, Dely József, Józsa József, Kontur

József, Kölbl József, Mayer Frigyes, Oszterland József, Dr. Salacz Oszkár, Takács Mihály, Vigh Mihály. Iskolások: Elnök, gondnok és jegyző ugyanazok, tagok: Babák Márton, Csizsár János, Dely József, Józsa József, Kontur József, Dr. Lengyel Sándor, Nemptusák Flóris, Petrőczy Károly, Wéber Ignác, Vidlicska Miklós.

— **Küldöttség Csáky Albin grófnál.** A prototárs felekezeti tanárok 48 tagú küldöttsége tisztelt április 12-én Csáky Albin gróf, volt kultuszminiszternél, megköszönve neki azt a jóakaró fáradozást, melyet a prot. felekezeti tanárok nyugdíjalapjának megteremtése körül kifejtett. A küldöttséget, melyben főgymnásiumunkat Krajcsóvic Soma, tanár, képviselte, Vámosy Mihály bpesti ref. gymnásium igazgatója vezette, s lelkes beszéd kíséretében diszlamot nyújtott át neki. Csáky gróf rögtönzött beszédében válaszolva kijelentette, hogy a megemlékezést nagy örömmel vette; s az albumot mindig becses ereklyeként fogja megőrizni.

— **Köszönetnyilvánítás.** A helybeli polgári leányiskola f. hó 6-án tartott hangversenye alkalmából a következő hölgyek és urak kötelezték halálra a rendezőséget a hangversenyen való szíves közreműködésükkel: Borsits Mariska k. a., ki solo-énekekkel, Eszós Ilonka és Lusztig Matild kisasszonyok, kik egy szimfoni előadásával, Benka Gyula; főgymn. igazgató úr, ki harmonium-játékkal, Epstein Miklós és Nagy Ödön urak, kik a szimfoniában való szerepvállalással, Gólián Soma, jegyző úr, ki az előadott színdarab betanításával és Sinkovics Pál, tanító úr, ki solo-énekekkel járult a hangverseny sikeréhez, melyben a fűrdem Adám Rezső, zenetanár urat városunk hangversenyeinek éltező lelkét, önfeláldozó készséggel fáradozó rendezőjét illeti meg, mint a ki a programnak úgyszólván minden számában bőven kivette részét. — Ezenfelül hálás köszönettel adózik a rendezőség Lusztig Lipót, Waldner Ignác, Szüle Kálmán és Grósz Lambert uraknak s mindazoknak, kik akár anyagi, akár erkölcsi támogatással tették lehetővé a hangverseny megtartását.

— **Benka Gyula** a helybeli főgymnásium igazgatóját társadalmunk eme kedvelt alakját névnapja alkalmából lelkes óvációban részterítette a szarvasi társaság dalkara csütörtökön este. A dalkar Adám Rezső karvezető vezetése mellett esti 8 órakor Benka Gyula lakása elé vonult és ott több dal eléneklése után a karvezető szíven átgondolt beszéddel üdvözölte az ünnepelt férfit, mire Benka Gyula meleg hangon köszöntötte meg a nem várt kitüntést. A beszéd után az összegyűlt hallgatóság szívélyesen megénekelte az ünnepelt férfit.

— **Ovodai közgyűlés.** A helybeli ovodai felügyelő bizottság múlt vasárnap tartott ülésének tárgya a következő volt: Az ovodákat látogató bizottsági tagok beszámolója a tapasztalt eredményről egybehangzólag azt jelentették, hogy az ovodákban általában rend és kellemes haladás van. A II. ker. ovodahelyiség a céljának meg nem felelő, a bizottság új alkalmas helyiség kiszemelésével Dr. Fuchs Ede elnöke mellett Brás Pál, Oszterland József és Valkovszky Mihály biz. tagokat bízta meg. — A gondnok jelentése szerint az ovodák eddigi jövedelme: 179 frt 52 kr. s apróbb kiadásai 12 frt 84 kr. Természetesen a jövedelem még a dajkák fizetését sem fedezi. — Az elnök azon jelentésére, hogy Bánhegyi István, kir. tanfelügyelő, h a t darab szemléltető képet juttatott a helybeli ovodák részére, a bizottság ezért jegyzőkönyvíleg fejezi ki köszönetét.

— **Hangverseny jövedelem.** A helybeli társ. polgári leányiskola tantestülete által folyó hó 6-án rendezett hangverseny összes jövedelme 101 forint volt. Ebből levonva 35 forint 47 krajczár kiadást, marad tiszta jövedelmül az imézet tanszereinek gyarapítására 65 forint 53 krajczár. E jövedelmet fokozták felülfizetésekkel: Nagys. Haviár Dániel 4 frt 50 kr. Grófbolza Géza, özv. Szlovák Jenőné, Lusztig Miksa, Fűtisztelendő Szirmai L. Árpád 1 frt 50 kr. Lusztig Lipót, Christoph Frigyes, Borsits Ignác, Dr. Fuchs Ede, Özv. Horváthné, Szenes Jolán, Dr. Haviár Gyuláné, 1—1 frt. Nagyt. Áchim Ádám 90 kr. Lászlóffy Róza, Póhl Dániel, Waldner Ignác, Neumann Jenő, Csernák Samu, Ponyiczky Györgyné, Ponyiczky Máté, Medveczky József, Sárkány János, Mázor Elemér, Szeremley Tihámér, Nagy László, Póhl Károly, Bakay Sándor, Czappán Vilmos, Adler Ármin, Schreiber Lipót, Salacz Oszkár, Kovács József 50—50 kr. Exterde Kálmán 30 kr. N. N. 25 kr. és N. N. 25 kr. A felülfizetések összege: 29 frt 70 kr. Az igent. felülfizető hölgyeknek és férfiaknak ez úton is hálás köszönetét fejezi ki a rendezőség.

— **Nyári hőség.** Az áprilisi hűvös, szelős időjárást a lefolyt hét vége felé szinte rekkenő hőség váltotta föl, mely az elkésett tenyészetet ugyancsak rohamosan fejleszti. — Óráról-órára napról-napra fokozódik, a természet tavaszi pompája, s szívünk halálja a templomok ünnepi szolozmája, s a pacsirta áradó dala egyaránt repíti az egek Urához.

— **Kormánybiztos.** A helybeli főgymn.-nál ez évben tartandó érettségi vizsgálatokhoz Hork József eperjesi theologiai igazgató-tanárt küldte ki kormánybiztosul a kultuszminiszter.

— **Nagypénteki passiók.** A kondorosi ág ev. egyház lelkésze, Keviczky László, ki különben is tart minden vasárnap magyar isteniti-zteletet, a nagypénteken magyar nyelven is olvasta a passiókat vagyis Urunk kinszenvedéseinek történetét az ájtatos hívők ének kíséretével. Utánzásra méltó példa.

— **Diszoklevél.** A békésmegyei egyetemi ifjak köre bizonyára kedves meglepetésben részesítette Benka Gyula főgymn. igazgatót, midőn a tanítványi hálának azzal adott kifejezést, hogy őt a kör tiszteletbeli tagjává választotta, s az erről kiállított csinos diszoklevelet elismerő szavak kíséretében nevenapján juttatta kezébe.

— **Kerületi tornaverseny** tartatik f. évi május hó végén Győrött, Besztercebányán, Debreczenben és Nagyváradon. A debreczeni tornaversenyre, mely Pünkösdkor leend főgymnásiumunk is kapott meghívást, mely a versenyben résztvevő szándékát be is jelentette.

— **Békésmegye monografiája** meg fog iratni s felszólítottak a községek, hogy ha községük valamely részét képből is be akarják mutatni — fényképezésért azt le s 10 frt kíséretében küldjék be a fényképet a vármegyéhez.

— **Pollacsek János** 6 éves gyermek Csabacsüdüön játszás közben a vízzel telt pernyés gödörbe esett és belefullt.

— **Ovodai szünet.** Az ovodai felügyelő bizottság határozata értelmében az összes községi óvodákban f. hó 17-ig tartó husvétii szünet lesz.

— **Vízbe fullt.** F. hó 6-án több ösödi lakos a „Telek” pusztára menet a Körösben egy tarisznyát látak libegni, közelebb menve látták, hogy az egy emberi hulla, a testet kivéve a vízből felüsmerték benne Jordán Sándor ösödi lakost, ki az nap hajnalban indult el a tanyájára. — A megéjtett orvosrendőri vizsgálat kiderítette azt, hogy a hullán a kül erőszak, semmi nyoma nem látható, s így valószínű, hogy baleset áldozata lett.

— **Teke pálya megnyitás.** Pam József a „Petőfi”-hez címzett kávéházában újonnan elkészített kuglizó pálya folyó hó 15-én azaz husvét másodnapján fog megnyitni.

— **Az ezredéves országos kiállításon** a vete-mény magok üvegedényekben fognak elhelyeztetni. Ezen üvegedények 2 litertől 5 liter tartalomig 1 frtől egész 1 frt 90 krnyi árban, három minta szerint lesznek elkészítve. A érdekelt megyebeli kiállítók e tekintetbeni kívánságaikat jelentsék be Zlinszky Istvánnal a mezőgazdasági albizottság jegyzőjénél B-Csában.

— **Az ö. t. jegylet** tüzoltógyakorlatot tartott a múlt vasárnap a városházán és a postaépületen. Ugyanekkor megvizsgáltattak az egyéni tüzoltószerek is. A legközelebbi gyakorlatok folyó hó 20-án és az ezt követő két vasárnap lesznek. A gyakorlatra a tagok csak kúrtszóval hívatnak össze s annak tárgyát főképp jelképes tűz támadások képezik. Van az ö. t. egyletnek ez idő szerint 64 tagja.

Irodalom.

A Szalay Baróti féle Magyar Nemzet Története a most megjelent 11. füzeten már II. Endre király uralkodásának végéig 1235-ig jutott, s így a mű első kötete gyorsan közeledik befejezése felé. E füzethez is két műmelléklet van csatolva, az egyik; Szt. László a sziklából forrást fakaszt. Than Mór festménye a bpesti ferenczvárosi templomban; s a másik:

„A horvátok hódolása Kálmán király előtt; (Geiger J. P. rajza.)

A Szövegbe nyomott illusztrációk a következők: Szt. Erzsébet. (A marburgi székesegyházban levő szobor.) Wartbur vára. I. Endre ezüsti pénze. Keresztesek átkelése a tengeren. (XIII. századbeli rajz.) Accon, A Táborhegy, Krak vár romjai, Merkab romjai. II. Endre király arany bullája. Béla király pecsétje. Részlet a pécsi templomról.

Szalay József és Baróti Lajos munkája egyik legméltóbb emlékműve lesz millenniumunknak, s a legmelegebben ajánlhatjuk megszerzését minden magyar

családnak. Egy füzet ára 30 kr. Az egész mű mintegy 60 füzeten lesz teljes.

Millenniumi történet. Az Athenaeum r. társaság kiadásában megjelenő „A Magyar Nemzet Története” című tíz kötetes nagy munkának (millenniumi kiadás) első kötete immár befejezést nyert. Most küldik szét az első kötet utolsó füzetét, de már az első kötet önállóan, gyönyörű piros díszkötésben minden hazai könyvkereskedőnél kapható, akik pedig füzetekben szerezték meg a kötetet, a magyaros mitikumokban diszlekedő bekötési táblákat most már szintén megkaphatják. Az első kötet a 19., 20. és 21. füzetekkel nyer befejezést. Az előfizetők most már tájékozást nyerhetnek az első kötet után, hogy apró, mindenki által minden megerőltetés nélkül hetenkint teljesíthető 30 krnyi részletfizetések után mily rendkívüli becses, nagyszabású történelmi munka birtokába jutnak, melyben a legkimerítőbben, a legnagyobb alaposággal, remek nyelvezettel van megírva a magyar nemzet ezeréves múltja. Minden más forrást egészen feleslegessé tesz ez a munka, mely a történelmi tudomány legújabb vívmányai nyomán készült, a legkiválóbb szakértők közreműködésével. Sőt minden egyes korszak megírása azok a jeles történésztudósok vállalkoztak, a kiknek ez spezialitásukat képezi. Az első kötet ezen utolsó füzetei a hercegprímás lendületes bevezetését, „A Germán népvándorlás kezdetét”, majd „A hunn uralmat”, a „Germán uralmat” és az „Avarok korszakát” tárgyalják. Ezekben a befejező füzetekben a szóban levő korszakra vonatkozólag egész sorozat szövegek vannak közölve, a melyeknek legnagyobb része még ismeretlen a magyar olvasóközönség előtt. Nem mulaszthatjuk el ez alkalommal azon remek kötetre figyelmeztetni olvasóinkat, melyet az Athenaeum a Millenniumi Történethez a magyar stílus díszítése mesterével Hollós Károly tanárral készített; még pedig oly gazdag aranyozással, hogy a legmagasabb igényeket is kielégíti. Erről a kötetéről, melynek előlapja egy Vágó Pál által megrajzolt ősmagyar lovas alakot ábrázol egy székely kapuba állítva, elmondhatjuk, hogy a dísz a tartóssággal szerencsésen egyesíti. Az egész táblán a mely préselések következtében a kopás teljesen ki van zárva, és nem mondunk sokat azzal, hogy e könyvet unokáink is sértetlen állapotban fogják forgathatni. A fülbőr-tábla külön is kapható; ára 1 frt 40 kr. Az első kötet ára az említett remek díszkötésben 8 frt.

Bismarck jubileum a nemesek Németországnak volt ünnepe, hanem az egész világra szóló esemény volt. Az Ország Világ, ez az elismerten legjobb képes lapunk nem is zárkózott el a friedlandi rubai események elől, hanem bemutatta két pompás, a helyszínen fölvetett képben a rubiláris ünnepségeket. Ugyanabban a számban megismertett a közélet két elhunyt felecsével, Frivaldreszky Jánossal és Kárfy Titusszal, aztán a hírneves Richter karnagygyal, ad sok kitűnő aczélmetszetet stb. Szövegekből ki kell emelni Császár Lura, Csomai Zoltán versét, Csengey Gusztáv nagyérdékű regényét, Téglás Gábor, Szalai Emil elbeszéléseit, dr. Falk Zsigmond, Adorján Sándor stb. érdekes cikkeit. Változatos rovatok, szórakoztató rejtvények tarkítják ennek a jó újságnak egyre gazdagodó tartalmát. Csodáljuk, hogy ennyi jó és szép dolgot oly csekély árért ki lehet állítani. Előfizetésre egy negyedévre csupán 2 frt. Mutatványszámot kívánatra ingyen küld a kiadóhivatal. (Budapest V. Hold u. 7 sz.)

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

S Z I K E S A N T A L.

Haszonbéri hirdetés.

Nagyméltóságú gróf Károlyi Sándor ur Istvánhegyesi birtokából kisebb nagyobb területű kaszálók, legelők és tengeri földek kiadatnak bérbe, ez évi használatra. Fenti birtok folyó évi október 1-től pedig, mely áll 1394. kath. holdból több évekre is bérbe adó. Bővebb felvilágosítást ad Kis királyságon u. p. Békés-Bánfalva Péczely Béla uradalmi ispán.

H I R D E T É S E K.

A „NEMZETI UJSÁG“

alig néhány hónapi önállása daczára joggal és önérettel elmondhatja magáról, hogy megnyervén a közönség bizalmát és rokonszenvét, a legkedveltebb lapok egyike. Ez a siker csak biztatás lehet a jövőre. Biztatás, hogy előre haladjon abban az irányban, a melyben haladt eddig; hogy nyíltan, bátran csútrés-csavar-st nem tűrő módon küzdjön **nemzetünk igazaiért, nemzetünk igaz érdekeiért**: hogy folytassa a **harcot a korrupció, a hipokrizis ellen**; hogy nyíltan és őszintén harcoljunk a **nemzeti létünket, nemzeti irányban való haladásunkat veszélyeztető törekvések ellen**.

A „NEMZETI UJSÁG“ mely tehát kitarással fog **harcolni továbbra is a jelenlegi kormányrendszer és az e kormányrendszer szülte kinövésék ellen**, nagy gondot fog fordítani ezentúl is arra, hogy gyorsan és pontosan informálja a közönséget minden eseményről. Hogy e célját elérhesse a

„NEMZETI UJSÁG“ aldozatát nem kimélve, erős levelezői kart szervezett. Levelezői vannak az ország minden részében s a kontinens minden fontosabb pontján. A

„NEMZETI UJSÁG“ e mellett azon van, hogy élvezetes és szórakoztató olvasmányokkal szolgáljon közönségének.

A „NEMZETI UJSÁG“ e mellett a legolcsóbb napilapok egyike.

A „Nemzeti Ujság“ előfizetési ára:

Egész évre	14 frt.	Negyedévre	3 frt 50 kr.
Fél évre	7 frt.	Egy hónapra	1 frt 20 kr.

A „NEMZETI UJSÁG“-NAK Egyes szám ára Budápesten 4 krajczár., vidéken 5 krajczár. van kiváló gonddal szerkesztelt: ujdonsági, tanügyi, közgazdasági, egészségügyi, jogügyi, sport- és divatrovata, valamint a „gyermekszobában“ című rovata.

A „Nemzeti Ujság“
szerkesztősége:
VI. kerület, Petőfi-utca 16. szám.

A „Nemzeti Ujság“
kiadóhivatala:
VI. kerület, Nagymező utca 25. szám.

Előfizetni bármelyik naptól kezdve lehet.

M A G Y A R O R S Z A G.

TELJESEN FÜGGETLEN POLITIKAI NAPILAP.
Felelős szerk és Laptulajdonos: **Holló Lajos dr.**, orsz. képvis.
REGGEL az ország legtávolabb eső részeiben is már az olvasó kezében van.

A Magyarország politikai, közgazdasági és társadalmi tudósításaival az összes lapokat megelőzi.

A Magyarországtól a közönség már kora reggel olvashatja az országgyűlés tárgyalásait kimerítő alakban, az aznapi összes kül- és belföldi eseményeket, kimerítő tudósításokat stb. stb.

A Magyarország eddig is tanujelét adta, hogy férfias bátorsággal küzd az ország függetlenségéért és önállóságáért és szembe száll minden korrupcióval és közéletüket minden visszaéléstől megtisztítani törekszik.

A Magyarország független minden hatalomtól, minden magánérdektől, senkinek alárendelve nincs, s így álláspontját nyíltan és egyenesen mondhatja ki bárkivel szemben.

A Magyarország ezen törekvéseiben a közönség részéről már eddig is nagy támogatásban részesül, s így mint a nyilvánosság és a közérdek organuma **flytonosan fejlődve és megerősödvé áll jövőben is a közönség szolgálatára.**

A „Magyarország“ előfizetési ára:

Szerkesztőség:	Egészévre	14 frt — kr.	Kiadóhivatal:
VIII. ker.,	Félévre	7 „ — „	IV. ker.,
Flg Sándor-utca	Negyedévre	3 „ 50 „	Rostély utca
2 sz.	Egy hónapra	1 „ 20 „	2. sz.

Párisi Divat

Legszebb magyar divatlap.

Gyönyörű fény-nyomatú színes képek, szabásrajzok, kézimunkák, illusztrált regények. **satöbbi.**

Előfizetési árak:

csak „Párisi Divat“	Párisi Divat a Pesti Hirlappal együtt
Egy évre 8 frt	Egy évre 18 frt — kr.
Fél évre 4 „	Fél évre 9 „ — „
Negyed évre 2 „	Negyed évre 4 „ 50 „

Mutatványszámokat kívánatra küld

a „Pesti Hirlap“ és a „Párisi Divat“ kiadóhivatala

V., váczi-körut 78. szám.

SZIKES ANTAL könyvnyomdája

S Z A R V A S O N:

ELVÁLLAL MINDEN A K Ö N Y V N Y O M D Á S Z A T K Ö R É B E V Á G Ó M U N K Á K A T, Ú G Y M I N T

DISZES SZÁMLÁK, JEGYZÉKEK ÉS TUDÓSÍTÓ LEVELEK,

ELJEGYZÉSI ÉS ESKETESI KÁRTYÁK, IZLÉSES MEGHIVÓK ÉS TÁNCZRENDEK SZINES NYOMÁS VAGY ARANYOZÁSSAL

ÉTLAPOK, VÁROSI ÉS KÖZSÉGIHIVATALOS NYOMTATVÁNYOK,

JEGYZÉKEK CZIM- ASZTALI- és NÉVJEGYEK GYÁSZLAPOK KIMUTATÁSOK IDŐSZAKI IRATOK stb.

Minden hazai hirlapra és regényre előfizetés elfogadtatik.

„SZARVASI LAPOK”

15-ik számának melléklete.

Szállj fel lelkem! . . .

*Szállj fel lelkem, szállj fel, fel a magas égig,
Hol a menny végtelen boltozatja kéklik,
Hol lakozik az Úr, a világ királya, —
Keress vigasztalást s enyhületet nála!*

*E gonosz világban rút bűn, csáb és véték
Teged, oh lelkem, hányszor megkísértett!
Hányszor szenvedted az üldözött kínjait
S tán elestél volna, ha meg nem tart a hit!?*

*Ez a hit emeljen fel a magasságba
S a földöt levélve és szellemé válva:
Borulj le az Isten dicső színe előtt,
Magasztald és áldjad dicséretekkkel őt!*

*Imába olvadjon egész lényed által,
Dicsőisd az Urat az égnek karával;
Kiharag és erőt hozz magaddal alá
S új hitet, mely gyarló lényemet áthatná! . . .*

*. . . Szállj fel lelkem, szállj fel, fel a magas égig,
Hol a kebel nem fáj és a szív nem vérzik;
Ahol az idősség örök fényű napja:
Csillogó sugárt vet az ártatlanokra!!*

Jámbor Lajos.

Vihar.

Irta: Szarvas Mariska.

Vállaira segítette a brokát hattyuprémes bemenőket, a fehér tollazat pompásan simul a szép fiatal asszony kipirult arcához.

Megigazitotta rajta, aztán oda állt mellé, nézett a kigyuladt arcba, keresve a sötét szemek felvillanó tekintetét.

Azokra a szemekre azonban fáradtan borultak a pillák, mintha egy sötét lepke szárnya tedné őket; az ajk szorosan összevonva, az egész szabályos szép arczon valamely fájdalom árnya borongott.

Keble felett szétnyílt a fehér köpeny s az a kis halvány-piros moha-rózsa, mely a kivágott derék díszét képezte, lágyan, lassan emelkedett a szív gyors dobogása s a kebel lázas hullámzása közben.

Mit is nézhet, vagy mi felett tépelődhetik?! . . .

A vendégek egymásután hagyják el a helyiséget, az öltöző szobában valóságos zűrzavar keletkezik. Egyik felvetőjét keresi, a másik a bálí köpenyét. Selyem belépők, csipke fátolok, halványrózsaszín mohar pamut kendők felszallagozva, kasmir gallérek, egy halmazban hevernek az öltöző helyiség asztalán.

A teremben alig lézeng egy-két alak; a lámpák bágyadtan, álmosan pislognak, a lebecsült, de vékony függönyökön átszűrődő hajnal fénye meghalványítja lángjukat, a padlat széthullott virágmaradványokkal tele, eltördelődött legyező darabok, összegyűrt tánczrendek, fényes cottillon-ordók mindenfelé . . .

Még mindig várta, hogy felnyíljanak azok a sötét szemek és belekapcsolhatja tekintetét abba az édes sugárzó fénybe. Végre aztán csakugyan felnyitak, de végtelen szomorúsággal tapadtak reá hosszan.

Csak ennyit mondott a fiatal asszonynak:

— Minden mulandó! . . .

Hévyel válaszolt:

— Ó nem! . . .

Aztán elhallgattak mindketten — a nő nézte tovább a fellobbanó, majd kialvó lámpák tánczó fényét.

Az ifju nézte a szép szabású arcz bánatos vonásait, s azt a halványpiros reszkető moharózsát, a fiatal asszony lázasan hullámzó keble felett!

. . . Sárdy Benő abban hagyja a kártyajátékot, a kis csoporthoz közeledik s megszólítja nejét:

— Készen vagy Bella? akkor tán mehetnénk! . . .

A szép sötét szemek másodszor nyílnak fel, de egészen más világot meg bennök, mint — előbb! . . .

Összevonja a brokát köpenyét keblén, aztán bágyadtan siklik tekintete környezetén végig . . .

Eszmél.

Szíven találja — felrázza a megszólítás a valóra!

Szeme pillanatig az ifju deli alakján pihen, úgy nézi, mintha delejes álomból ébredne fel, azokat a komoly szemeket, halványbarna arcot.

Hát lehetséges, hogy a következő pillanat elválasztja tőle?

Hogy a virulás helyét enyészet, az életét a halál váltsa fel!? Hogy minden olyan sötétségben olvadjon össze, mint a legsötétebb éjszaka, mint egy reménytelen élet. Vagy lehetséges, hogy egy pillanat alatt megszülethetett ama érzelem, vagy egyáltalán mi ez?

Mi vonzza hozzá?

Egy valami azt mondja a szívben — így akarom!

Itt megállj! Kövesd indulatomat, különben megáll dobogásom!

Szünet mulva válaszol:

— Fel vagyok hevülve, várjunk pár percig; akarod?

A férj vállat von.

— Pár percig — legyen — de csupán pár percig!

Vontatott léptekkel tér vissza a kártyasztalhoz, a pezsgő hatásától bágyadt szemekkel, unott fakó arczzal nézi az ide-oda repkedő „blattokat“.

A komoly arczu fiatal ember visszatér társnőjétől követve a magános tánczterembe s helyet jelöl neki az ajtó közelében.

— Itt megvárhatjuk azt a pár percet.

Mosolyogva teszi e megjegyzést, a fiatal asszony pedig szeretné tudni, vajjon mit gondol . . . akkor! . . .

Némán ülnek egymás mellett, tekintetük az ablakon pihen, künn zúg a szélvész, hordja csapkodva a havat az ablakok üvegeihez.

Az ifju azt mondja, de csendesen, hangja sajtászerűen cseng.

— Nagy a vihar!

A nő feltekint, pár pillanatig merevülten néz az ifju szeméibe, alakját delejes zárkódás futja át s aztán halkán feleli:

— Nagy a vihar!

Azután elhallgatnak.

Csend.

A világ valamennyi köteténél többet mondó csend!

Mintha rózsaszín párazat bocsátkoznék alá ilyenkor, s az illatos légkörben aranyos szárnyu angyalkák repkednek, valamely titokzatos morajlás vegyül a némaságba, hasonló a kora tavasszal megáradt kis hegyi patak zugásához, az illatban, mely a szoba levegőjét betölti, van valami az erdei ibolyakéből s valami a lekaszált fű illatából.

A fiatal asszony keztyűs kis kezében reszket a tollakból fűzött legyező.

Feje zug — érzi, hogy egy idegen érzelem költözik lassan-lassan lelkébe, szívébe, fokozatosan keríti hatalmába érzelmeit, átpezdül az idegeken, kíséri a szív dobbanását, a lélek működését, fut — azzal a keringő forró vérrel, megakasztja a nyugodt lélegzést.

Láz, olthatatlan égő láz, mely ereiben pezdül s oly lankadtá, fáradttá teszi.

Minden gomolyog agyában, arcát halványság futja be, pillanatra elfogódva néz a mellette álló fiatal emberre, s kezében ott reszket a piczi moha rózsa, melyet pihegő kebléről fejtett le, pár percig tartja ott.

Csendül a szán, a kártyázók pajzán nevetése és bucsúszava vegyül a csilingelésbe.

A nő felemelkedik.

Küzd önmagával — nem! A lélekkel, az észszel!

Az ész azt mondja: Távozzál!

A szív ráfeleli: Nem! Vársz!

Habozva tartja kezében a piczi moha rózsabimbót, rázkódva vonja magára a fehér brocat burkonyt, aztán ott állnak a havas udvaron, a szél üvöltve hordja, söpri a frissen hullott havat tova . . .

A halvány arczu fiatal ember karjára nyugtatja kezét, s könnyedén segíti fel — beburkolja a csikozott szövetű terítővel az egész alakot, aztán a magáiban tartja pár pillanatig a parányi reszkető kezét — csókja ott ég a rózsaszín selyem bálí kesztyűin.

A fiatal asszony ajkai mozognak, agyában lázas gondolatok kergetik egymást, még egyszer körültekint, hosszan, fájdalmasan, aztán lehunyja szeméit, mintha álomba merülne.

A szán tova röppen a néma éjszakában; a csengők zaja mindig távolabb-távolabb hangzik.

A szép barna fiatal ember még mindig ott áll a téli viharban tépelődve.

Megoldhatlan talány előtt az a kezében maradt kis reszkető moha-rózsa.

Ah! A fiatal asszony tüneményeszerű alakja, azok a mély tűzű sötét szemek, újra meg újra látja maga előtt az illatos csipke felhőkbe burkolt alakot, s önkénytelenül figyel a messzeségben elhaló csengésre.

A szán ezalatt tova röppen, átszelve az utakat, égő, fojtó lázzal küzd a fiatal asszony, mely megöli tagjait.

Az éj oly hideg... szívéig hatol, meg rázza a gyengéd alakot, keze reszket a vékony selyem keztyűben s ott azt a helyet, hova az ő ajka tapadt, szoritja égő ajkához szenvedélyesen.

Arcza kigyult, a forróság tovább terjed az egész testben, átáthalad tagjain egy-egy borzongás, aztán mintha láng gyulna nyomába...

Nem hallja a zúgó szélvész, a mint kínos nyikorgással hajtogatja a fákat, nem érzi az arcába hulló hópelyheket, nem látja a komor égboltot sötétlő fellegeivel, az enyészeti színt viselő néma tájat...

Ébren álmodik, mintha egy pillanatokra elvesztené a fonalat, megszűnne az öntudat, a gondolatfűzés, aztán megint hatalmukba vonják az álmok, előtte rajzolódik minden, a mivel szíve úgy — tele.

Vallairól lefejlük a fehér köpeny, látni engedni a karok, a vállak szoborszerű halvány-ságát; a lázasan hullámzó keblre egész hógomolyokat hord, csapkod a szél. A forró arcocská mélyebben meghajol, álma édes, a szél zugását tulzengi a képzeletében felcsengő mélabus keringők dallama.

Édes kábulatot érez, fájót, de édeset.

A kivilágított terem sárgás fényű lámpáival, a tükörben visszaverődő libegő alakok, az öltözékek csilláma a bűvös zene egy szédítő, bődítő, egységben olvad össze, s ebből a mámorító keverékből kisugárzik azoknak a sötét, komoly tekintetű szemeknek delejes fénye, előzőnlük egész valóját, megkapva bensejét.

Kezeit mohón szoritja egymásba, aztán a hidegtől merev keblére, úgy — úgy mintha oda volna, ölelné valakit hosszan — szenvedélyesen!

A szél tovább zokog a száraz s szikrázó zuzmarával fedett ágak között, a gomolygó felhők közül előbukkan a hideg fényű téli nap-sugár.

Sárdy Benő megállítja a négy repülő pejt s leszökve fogatáról a vele szemközt jövő fiatal ember felé siet, mindkét kezét oda nyújtva üdvözlésre.

— Jó napot öcsém! Megérkezett!?

A fiatal ember különben halvány, arczát élénk pir futja be.

— Igen! végre megjöttem, kellemetlen volt az — ön tudja bizonynyal, hogy a táncvígafalom utáni napokban el kellett utaznom — elodázhatlanul.

— Nem! ezt nem tudtam! Csupán rövid idő előtt értesültem, hogy ön egy év óta távol van — mikor érkezett?

— A napokban! De most maradok! Örvendek, hogy ismét ily kellemes szituáció hozott össze bennünket, önök szintén a „kör“ táncestélyére jöttek?

— Mi?

Sárdy oly megdöbbentő s oly sajátos hangon tette e megjegyzést, hogy a fiatal ember révedezve bámult rá.

— Igen, önök — múlt évben kitűnően mulattunk!

— Hol találhatnám fel ő nagyságát?

Sárdy Benő szemei könnybe merülten ta-

padnak az ifjura, arczán fájdalmas rángás vonul át.

— Hogy hol találhatná fel? Ó édes öcsém! Nagyon nehéz lenne az nézze, ölnyi magasságu hó fedi a — földet!

Pár percnyi csend.

Kínos vonaglő érzelem árja hőmpőlyög az ifju szíven keresztül, töredezve, erőltetett hangon kérdezi.

— Hogyan — tán csak — nem...

— De igen!... Meghalt...

Hiszen, ha nem mondta volna is, elmondta volna más, egy előérzet, mely a levegőből szívároga a szivbe, az agyba...

Tévetegen bámul maga elé.

Aztán megvillan szemeiben valami.

Kérdez.

— S valjon mi — mi okozhatta?

— A v i h a r, édes öcsém! Rettenetes idő volt az akkor, emlékszik, a báléj után, áthűlt, erősen áthűlt, megölte az a borzasztó — vihar.

Az első szerelemnek vége...

*Az első szerelemnek vége,
Nem ég szivemben lángja már,
Széjjel szakadtunk messze mentünk,
Mint kora ősszel a madár.*

*Jobb is talán, ha szerte válunk,
Igy volt megírva fenn talán,
Ha nem szeretsz, minék epedjek
Elérhetetlen vágy után.*

*A csillagok — bár néha, néha, —
De találkoznak az egen,
A mi utunk szétvált örökre,
Nem találkozunk sohasem.*

*Egy szó, egy önfelelt tekintet
Marad még fenn emlék gyanánt —
Ki tudja, boldogok leszünk-e
Oh de nyugodtak egyaránt.*

Sz. Szigethy Vilmos.

Apró hirdetések.

— Humoreszk. —

I.

Nem élünk ma már a költészet édenében, kiüzött beöle a korszellem. Szeretünk, házasonkunk ma is, mert ez divat, szokás; de nem házasonkunk szerelemből, hanem érdekből, nem veszszük komolyan a szív jogait, hanem a zseb követelményeinek hódolunk.*

Ez és ehhez hasonló beszélgetések közt a kávéház egyik szögletében vidám zajos társaság ült együtt. Külsőjükrol itélve művészek, írók, hivatalnokok, de találkozik köztük Mars fiai közül is egy nyalka hadnagyocská.

Valamennyien nagy vitatkozásban vannak. Némelyek rettenetesen ostoroznak egy ferde szokást, mely ma lábra kapott: a hirdetések alakjában közölt házassági ajánlatokat. Mások e szokást helyeslik. Az utóbbiak között különösen kitűnik egy fiatal törvényszéki hivatalnok, ki a társaság vidám derűtsége közepett el is határozta, hogy komoly házassági ajánlatot tesz közzé kis hirdetések útján, s azzal irni kezd a mint következők:

„Komoly házassági ajánlat. Egymagasabb rangú fiatal hivatalnok, házasságra óhajtana lépni e nem szokatlan uton. Tudom, hogy sokan helytelennek tartják e lépésemet, de én tartózkodó és visszavonult életet élek s nőkkel keveset érintkezem. Fölhivom azért az igen tisztelt fiatal hölgyeket, a kiknek szándékuk van, küld-

jék becses soraikat poste restante A. belü alatt 99. sz. és én a legnagyobb titoktartás mellett ígérem, hogy ajánlataikat komolyan megfontolva, válaszolok, még azt is megjegyzem, hogy nagy hozományra sem vágyakozom.“

Lajos barátunk, a törvényszéki hivatalnok megígérte Palinak, a fiatal szőke hadnagynek, hogy hűségesen eljár a dologban és értesíti annak idején mindenről; azzal más tárgyra mentek át, vigan kocintgattak, míg az éjféli szét nem választá őket.

A legközelebb megjelent lapokban olvasható volt a hirdetés egész terjedelmében.

II.

Hideg, szeles, zimankós tavaszi délutánon Gyöngyössyné ő nagyságánál éppen ozsona volt, huszonegy éves szép, általános kedvelt unokájának, Ibolykának születése napja alkalmából.

Ibolyka azonban minden születésnap di-csőség daczára rossz hangulatban van. Láthatólag zavart, aggdódó s az egész társaság unatja, egyik ablakmélyedésbe vonulva, kíváncsian forgatja rózsaujjai közt a lapokat, néha egy-egy megjegyzést tesz, közbe-közbe lopva átkandikat az átellenes ablakok egyike felé — miért éskiert azt még nem mondhatjuk meg.

— Ah megint komoly házassági ajánlat. Egy magasabb rangú fiatal hivatalnok helyben házasságra óhajtana lépni. stb. Ah valóban házontalanság, kiáltá, Ibolyka, egészen haragra lobbanva.

A társaság lassanként szétoszlott, Ibolyka négy szemközt elővette a hirdetést és nagyánjével kezdett felőle beszélni, azt mondá, hogy ezen, az egész női nemet mélyen sértő, hivalkodó fiatal emberen hoztat kell állani. A jó nagyéninek csepp kedve sem volt bele egyezni Ibolyka tréfáiba, t. i. kijátszani a fiatal embert, de Ibolyka makacs volt, s nem akart tágitani.

Végre is a nagyéninek kellett engedni.

* * *

Lajos barátunk sokkal lelkiismeretesebb hivatalnok volt, semhogy komolyan gondolt volna házassági ajánlatra, melyre halomszámra érkeztek a levelek.

Lajos és Pál a hadnagy, sokszor csaknem agyonnevelték magukat néhány érdekesebb levelet a kompániának is bemutatnak s azután elégették valamennyit. Sokkal élénkebben ragadta meg figyelmüket az a levél, mely rá harmadnapra egyszerű, finom, elegáns vonások, hibátlan. Nyugodtan közli benne az iró, hogy jó családból származik, meglehetősen vagyonos, teljes visszavonultságban él szigoru nagyánjével, e miatt férfit nem ismert, s maga is kénytelen e szokatlan uton próbálni szerencsésjét, mert megvallja, unja a pártát. Ismerkedni óhajt, azért kellő óvatossággal találkat ad a nagy álarcos bábra, ő fekete dominónak fog öltözni, s óhajtja, hogy a férfi, mint máltai lovag jelenjék meg.

A két jó barát egymás szeme közé nézett.

— Nagyszerű, mondá a hadnagy, én neki megyek a tréfának.

— Ugyan? szakítá félbe Lajos.

— Nos igen mondá, habár a házassági ajánlatot te tetted, azért még sem fogadhatod el a találkat, mert te már szerelmes vagy...

— Én? kibe!

— Pajtás, ne tagadd, tudom, ott átellenben lakik...

Lajos nem felelt, hanem elmélázott. A hadnagy utána látott, hogy valamiképen lovagöltözetre tegyen szert.

III.

Az álarcos bálon Pál csakugyan feltalálta a fekete dominót s nagyszerűen mulatott vele.

Lajos ellenben egy kék dominóhoz szegődött, ki egészen lebilincselte őt, sőt úgy tetszett neki, mintha ezt a kék dominót már valahol látta volna csak nem tudott rájönni, hol? A hang, a modor, oly ismerős volt előtte.

A bál utáni napon valóságos szorongást kezdett érzni. Hiába, szívében titkos láng égett, mely egészen másnemű volt, mint a melyet a kék domino keltett fel benne.

Vele átellenben lakott Gyöngyössyné asszony a szép Ibolykával, s az az ablak vonzotta őt oly erősen. Ibolyka volt plátói szerelmének tárgya, s a hadnagy is erre hivatkozott a minap.

Ekkor ajtaján kopogtattak, s szolgálja egy levélkét hozott be, Lajos feltéri s magánkivül olvasa.

Gyöngyössyné bátorságot vesz magának Lajos urat ma délutánra, rövid oszonnára házához meghívni.

Lajos fölségesebb ábrándokban kalandozott, midőn Pali csörtelve beront hozzá s egy ugyanoly tartalmú levél let mutat.

— Most már mindent tudok, mondá nevetve s hadnagy, a te kék dominod az öreg néni volt, a fekete domino pedig a bájos Ibolyka.

— Pali! ne bolondozz! mondá Lajos majdnem keserűen, s többet nem tudott szólani.

IV.

A meghívóban jelzett időre Gyöngyössyné vendégei pontosan megjelentek.

— Uraim! nevegység rosz néven, hogy önöket meghívtam, mert ezzel én és hugom ne mes kötelességet teljesítünk tegnapi előzőkeny lovagjaink iránt, valóban oly kitűnően mulattam a hadnagy urral, mondá az öreg urnő.

A szőke hadnagy kékült-zöldült haragjában.

— Az ön házassági ajánlata, folytatá a nagyurnő, valószínűleg jégre vitt bennünket, oly szokatlan, tréfás és hamis volt.

— Az én házassági ajánlatom, mondá kétségbeesetten Pali vitéz — nem hőlgyeim, a bünnös nem én vagyok,

Én pedig kész vagyok mindenféle büntetést kiállani, mondá Lajos, mert bűnöm, utóvégre is átlátom a legjobbat eredményezte.

Hogy az egész város megtudta, az kétséget sem szenved, s hogy házasság lett a vége, azt már előre gyaníthattuk. A kedves kis Ibolyka még a bálban fölismerete szíve választottját, kimondhatná meg, mily boldog volt, hogy az övé chetett

SZÜLETÉSEM NAPJÁRA.

Ifjuságom rózsafája!

Egyre nőnek bimbaid;

A tizenhat után ime

Itt a tizenhetedik.

Szép, mosolygó májusi nap

Hinti redd sugarát:

Nem is féled, mért is félnéd

Az életnek viharát.

Messze van még tőled a nyár,

E szeszélyes menyecske.

Rád se néz még, nemhogy téged

Kebelére keresne.

Szirmaidat biztosítja

A szabadság s szerelem;

Illatodtól egy darabig

Kéjben úszik kebelem.

Hanem aztán, ha jő a nyár,

S szirmaid leperzseli,

Vagy támadva jéggolyónak

Záporával leveri.

Akkor, akkor mi lesz veled,

Ifjuságom rózsafám?

Kinyítsz-e egy újabb évnek

Szép, ragyogó májusán?

Én hiszem, hogy akkor is ki-

Nyitod kedves bimbaid;

Mert szabadság s szerelemmel

Bennem együtt él a hit,

Hogy kedvesem útítársam

Lesz az élet ösvényén;

S ha vele megöregszem is,

Holtig ijű leszek én.

Tóth István.

A vers.

Irta: Sárkány (Stein) Béla.

A társaságban hetek óta egyébről sem beszéltek, csak a Takács Margit kézfogójáról. Nem mint ha ez a kézfogó világraszóló ünnepe lett volna, nem, mert csak uzsonnakávára gyűlt össze a rokonság s Takács Károly, a család nesztora, az aglegény nagybácsi, konyakos pohárral a kezében köszöntötte a menyasszonyt meg Demjén Gyurit, a vőlegényt, ez volt az egész. Erről tehát nem volt mit beszélni. A menyasszonyról igen. Sokat arról sem. A termete meg a szeme, a hol csak megfordult, feltűnést keltett. Tavaly is, mikor feljötték Pestre s szép tavaszi napon fehér ruhában — a kalap meg a napernyő is fehér kelméből készült — a Váci-utczában meg a korzón fél órát sétált a mamájával, a Váci-utca, meg a korzó ibolyabokrátás, meg fehér szegfűs uri publikuma sűrűn kérdézősködött, ki ez a fess leány. Persze, mikor Takácsné otthon elbeszélte, másnap azzal adták tovább a nagy feltűnést, hogy azért kérdezte egyik ur a másiktól, ki ez a fess leány, mert nem ismerte senki, azért keltett hát feltűnést. Így mondta szóról szóra a járásbíró, mert nem ismerték, ha ismerik, észre sem veszik, ezzel ugyan ne diésekedjék sem Takácsné, sem a lánya.

Mikor Pestről hazajöttek, Margit nagyon szótlan lett. Odafent első nap a nemzetiben ültek, támlásszékben a földszinten. Hogy-hogy nem, odakerült melléjük Demjén Gyuri, a fűszeres. Ismerték még hazulról, mikor Keményék boltjában volt. Mikor elkerült Pestre, átvett egy régi üzletet; a nagybátyja segítette, az üzlet jól ment s Gyuri, mint az öreg Takács Károly beszélte otthon, öt év alatt husz ezer forintot tett félre.

A színházban a mama melegen üdvözölte, átadta neki a cédulákat, miket a ruhatárban kaptak, oda adta neki az elefántesont látesővet, hogy tisztogassa meg az üveget, de őva intette, le ne ojtse a földre a családierékjét. Felvonás közben ezukorral kínálta a hölgyeket s a színház után együtt vacsoráztak a Pannoniában.

Az egész idő alatt Margit alig szólt hozzá, pedig a mama ugyanezeken intgetett a szemével, a lábával is, hogy beszéljen már. Csak bucsuzáskor, a fogadó kapujában, melegedett fel a leány ő is azt mondta, a mit mamája. Legyen holnap is szerencsénk!

— Nagyon hidegen bántál Gyurival, pedig régi ismerős, meg gazdag ember!

— Mit bánom én, felelte egykedvűen a leány.

Már a szobában voltak s ott fűzte tovább a szót Takácsné.

— Nem is tudtad, hogy ott lesz a színházban?

A leány elpirult. A nők különös ösztönével már rég kitanálta, a találkozás nem a véletlen műve volt. Pedig Gyurit egy szóval sem emlegették előtte, sem odahaza, sem idefent.

— Hát te tudtad mama?

— Igen, otthon megbeszéltem apával, meg Károly bácsival.

A leány nem szólt semmit. Egykedvűen hallgatta az anyját, a mikor reklamot csinált Gyurinak, azt sem mondta igen, azt sem mondta nem.

Három napig voltak Pesten, egy hét múlva Demjén Gyuri Sárváron volt.

A kis szobában, a Margit szobájában ültek egyedül. Demjén a kék bársony emlékkönyv lapjait bontogatta, egyik másik ártatlan kívánságon megakadt szeme, egy verset pedig hangosan fel is olvasott.

A leány szeme felragyogott, arca pirosabb lett, a mint a versnek egy strófáját hallotta. Rá sem nézett Demjénre, az meg lopva vetett egy-egy pillantást a leány kipirult arcára.

Majd megszólalt Margit.

— Szegő Béla írta, ugye szép, nagyon szép az a vers. Minden szavát könyv nélkül tudom, érzem, hogy sohse fogom elfelejteni.

— A verset, vagy az íróját? kőtekedett, Demjén a leánynyal.

— Mire való ez a kérdés, miért felelek éppen magának. Oh az a vers bel gyönyörű, böh szép, érje be azzal, ha csak a verset dícsérem, mert tetszik, mód nélkül tetszett már akkor, a mikor először olvastam, s még most is...

— Nekem most sem tetszik. Meg azután nem is szeretem a verseket. Én a próza embere vagyok, az irodalommal keveset törődöm. A ceyloni kávé-jelentéseket, meg a braziliai ezukorizlet jelentéseit, azokat olvasom én, ez kell nekem. Mondja, csak, mire vitte Szegő Béla, pedig novellákat is írt! Ugye, ma sem jutott tovább a versnél, meg a novellánál. Edes Margit az életben nem sokat adnak a versekre. Négy szobás lakás, ötezer forint évi jövedelem, két cseléd — ez az élet költsézte, a többi üres szővirág, czifra buborék.

A leány felemelte a fejét s daczosan nézett Demjén Gyuri szemé közé. Mintha az ajka reszketett volna, arca is pirosabb lett volna, mint máskor.

— De jól tudja Demjén, szót a leány kissé vibráló hangon. A ezukor meg a kávé-jelentésekben persze, hogy nincs szó poézisról. Ugye barátom, azt akarta mondani, hogy a valóság, az valami; — az ábránd, a remény, a vágy, az mind ostobaság. Igaza van, nagyon igaza van.

Demjén mohón kapott a leány minden szaván.

— Ugye, igazam van? Hisz akkor szöhatok...

— Folesleges, kedves barátom. Délelőtt mondta már a mama. Nem bánom, a felesége leszek.

II.

Tulajdonképpen sajnálták a leányt, meg Szegő Bélát. A kis vidéki város publikuma rég egymásnak szánta őket, meg is szokták ezt a két embert egymás mellett látni s ha az egyik a másik nélkül volt valahol szörnyen megcsipkedtek, hol van Szegő, mit csinál Szegő? Hát Margit nem jön el, mikor volt ott, készül-e az új ruhája? Mert tudták, hogy évekhezszó során keresztül minden nap látták, egymást nem is gondoltak arra, hogy Margit ne legyen valamikor Szegő Béla felesége.

Ezért beszéltek azután olyan sokat a leány kézfogójáról. Sajnálták a leányt, féltették a fiút. Mindenki azt hitte, hogy egymás nélkül meg nem élnek, csak ők tudták, hogy bizony egy szép napon a mama holmi száraz bokréttákat, fakult leveleket, néhány értéktelen könyvet a sító kemeze torkába súlyeszt. Mikor pedig az esküvő is meg történt s Demjén Gyuri elvitte Pestre a feleségét, egy ideig még kérdezte a szőke fiskálisné, meg a kis doktorné:

— Ugyan kedves Szegő, mikor látta Takács Margitot?

A férje nevén sosem nevezték, azt hitték, hogy Szegő Béla szívesebben hallja, ha Demjénét a leánykori nevén emlegetik előtte.

III.

A fiatal asszony nagyon hamar beleléte magát a boltosné szerepébe. Naphosszat ült a kaszában s mintha világ életében egyebet sem mondott volna, midig csak azt: Kö-zönöm szépen! legyen máskor is szerencsénk. Ismerte már a vevőket, tudta kivel kell pár szót az időről, a cselédekről is beszélni, a jobb kundsáftokkal kezét is szoritott.

S a férje, ha néha-néha előbujt a nagy könyvek mellől s látta, hogy a felesége milyen jól bánik a vevőkkel, odaszaladt hozzá s a pénztár füvegablakán keresztül megsimogatta a fiatal asszony arcát. Ha vevő nem volt a boltban, meg is csókolta.

És csendesen-éledgeltek tovább. Az üzlet virágzott, gyarapodott a vagyon s Margit napról-napról látta, hogy Demjén csak azért dolgozik, hogy bővíben legyen minden. A férje nem törődött mással, csak az üzlettel, meg vele. És lassan mind jobban vonzóldott hozzá, megszokta már a férjét s ha este szokottnál később jött haza, nyugtalanul nézte az órát s ha megszólalt az előszoba vékonyzavu csengettyűje, az ajtóig szaladt eléje.

Karácsony táján, mikor fehér hótakaró fűtte be az utcákat s messze a földet mindenfelé, látogatóba hazament az asszony. A mama napokkal előbb hirdette jöttét. S mikor a sárvári asszonyok meglátták Demjénét, a földig érő plüsch téli kabátot, a mogyoró nagyságu boutont, akkornap minden egyéb témát száműztek a sárvári jobb társaságból.

A nagy utcán jártak akkor is, mikor Takácsné meg Margit Szegő Bélával először találkoztak azóta, hogy Margitból Demjén lett. Szegő már messziről ki akarta őket kerülni, de Takácsné megszólította:

— Hova, Kedves Szegő ur? Nézze, itt van Margit is!

A fiatal asszony nyugodtan állta ki Szegő tekintetét s barátságosan nyújtotta feléje keztyűs kezét s nógatta, hogy menjen velük sétálni. Az uton a mama-mögöttük haladt s minden ismerősével megállt egy-két

szóra. Szegő meg az asszony messze elől jártak, banális köznapiságokról folyt közöttük a beszéd, mintha két régi ismerős találkozna egymással, a kiknek nincs semmi mondani valójuk.

Már Takácsék házában jártak, Szegő bucsuzni kezdett, de a mama nem engedte.

— Jöjjen, Szegő ur, Margit jó cognacot hozott Pestről, a vöm küldte nekem, kóstolja meg...

S a fiatal ember nem igen kérette magát. Bent a házban minden a régi helyén volt. A kis kertnek rózsafát zsup kötés borította. Erre hult a hó, s látnyi vastagságban feküdt meg az udvart, meg a kertet. A kis szobában ültek, az asztalon néhány könyv hevert, — a kék bársony emlékkönyv is ott volt.

Most már bátrabban beszélgettek, volt is miről. A sarokban, hol egykor Margit könyves polca állt, hatalmas Makart-eszokor terjesztette szalma-virágait.

— Nini, hát a könyveket is elvitte magával nagysád?

— A mama bepakolt néhányat, de az emlékkönyvet itt hagytam.

— Igen az emlékkönyvet? Szólt szórakozottan Szegő.

És egy pillanatra elgondolkozott. Villámsebességgel hajszolták egymást az emlékek Szegő lelken keresztül — s kibontakozott belőlük Margit leányarca. Az emlékkönyvet kezdte kezébe venni s kinyitotta.

— Keresi a versét? Még benne van, ugye mama?

S Szegő bontogatta a kék bársony emlékkönyv lapjait, megtalálta a verset. A papír megsárgult, a betűk fénye is elkopott és olvasta hangosan a strófákat. Arca kipirult, a hangja is reszketett s lopva oda-oda nézett a fiatal asszony arcára.

Bizony nem látott rajta semmit. A nagy majolika lámpa virágait nézegette egykedvűen, unottan.

— Nos, hogy tetszik a vers?

Margit összeresztett, majd hitetlen Szegő felé fordította arcát s mosolyogva válaszolt...

— Ugyan, hát maga még most sem felejtette el a verset? Bizony én már rég elfelejttem!

És odakint megint megeredt a hó, lassan-lassan beritgatta fehér takaróját az alacsony rózsabokrokra. Betakarta egészen.

Feltámadás.

Reggeledik, a szent város népe —

Örömtől elteltén —

Diszes ruhát gyorsan ölt magára,

S készült a szent Páskát*)

Fénnyel ünnepelni, —

Csak egy helyen, a híres Gazithban,**)

Az összes zsidóság

Nagy-tanácsa nem tud' hová legyen,

Nagy a zavar, kérdik:

Mit is kell most tenni?

Honnét e zavar? mi idézte elő? —

Csodás hírrel jöttek —

Csak néhányan — beszélve hogy a

Názárethi Jézus,

Kit eltemetének,

Nincs a sírban, dicsőn feltámadott,

S megjelent többeknek;

Ez volt az, min a hatalmas tanács

Tagjai zavarba

Jöttek s rémülének.

Mily győzelem! a tiprott igazság

Diadalt aratott;

Az enyészet pusztító hatalma,

Melytől minden ember

Annyira remegett,

A Megváltó feltámadásával

Ama dicsőséges,

Ama fényes első Husvét napján

Ezrek örömére

Végleg megtörtetett.

*) Izrael húsvéja.

**) Azon nagy terem neve, melyben a nagy-tanács (synedrion) gyűlésezn szokott volt, s melyben az idézőtől a halálra szóló ítélet meghozatott.

Keresztények! hálaadó szívvél

E kettős győzelmen,

Melyeknél nagyobb és fényesebb

Nem volt és nem lesz,

Mindnyájan örvendjünk;

Kegyelettel visszaemlékezve

Ama fényes multra,

Erős hittel várva a nagy jövőt: —

Imádjuk az Istent

S ünnepet szenteljünk.

Ne csüggedjünk, ha az igazságot

Itt-ott még elnyomni

Látjuk, — bizzunk annak győzelmében

Küzdjünk és harcoljunk

A mellett végiglen;

Ne sirassuk elhunytt kedvesinket,

Ne féljünk a sirtól,

Lesz egykoron édes viszonzlás,

Mi is feltámadunk

S élünk örökiglen.

L—i G—v.

Szikora Tamás.

Szikora Tamás pontos volt, akárcsak az óramutató. Nyolcz óraker ott volt már az irodában. Ő volt mindig a legelső.

Gépiesen leült asztalához, s a legnagyobb buzgalommal illesztette egymáshoz azokat a szép, gömbölyded betűket, a melyekbe annyi eleganciát tudott önteni.

A princípális ur mindig elégedetten állt meg a háta megett. Elégedetten, mosolyogva legettette szeméit az idegesen mozgó sovány kézen. Meg nem állhatta, hogy meg ne dicsérje.

— Hallja maga Szikora ur, maga igen derék, becsületes ember. Valódi hivatalnoki szellem!

És Szikorának sovány, vézna termete még jobban összezugszorodott, kopott kabátujja még nagyobb sebességgel futott végig a papíron.

A princípális ur nagyon lojális egy emberke volt. Valódi demokrata. X-é, avagy Y, rokon, avagy nem, előtte teljesen mindegy, — legalább úgy mondogatta.

Igy történt meg, hogy a princípális ur egyszer jó kedvében, a mint a Szikora háta megett megállott, végigsimította szépen megtűsült haját, és nagyon elismerőleg nyilatkozott Szikora Tamásról.

— Igen szép, igen szép! Ön sokkal többre érdemes, mondom, sokkal többre. Önnek sok érdeme van Szikora ur.

Az iroda apraja, nagyja odagyült Szikora köré. Irigyletek. Sugdostak össze-vissza sok mindenfélét, hogy milyen szerencsés ember az a Szikora.

A princípális urnak azonban sok a dolga. Hogy is tarthatná észében mindazt, a mit mondott, pláne, hogy azt teljesítse is? A princípális ur az apró dolgokat könnyen elfelejti, pedig a Szikora Tamás is csak ilyen apróság.

Egyszóval Szikora Tamás csak maradt annak, a mi volt. De ő azért nem lenkedt. Fáradhatatlanul szerzegetett pennája, hogy betöltsse a papírost azokkal a szép, szabályos betűkkel, a melyekbe annyi eleganciát tudott önteni.

És a mint multak a napok, csöndes, sejtelmes egymásutánban, Szikora Tamás úgy kezdte érezni, mintha nem volna már az az ereje, a melylyel annak előtte bírt. Valami bágyadság lepte el tagjait, a melle mindig zihált, horgolta Ziháló melléből időnkint ki-ki, tört a köhögés.

Kölnösen egy napon úgy fájt minden tagja. A tollat alig-alig tudta kezében megtartani.

Nem maradhatott tovább tülen. Elment a doktorhoz. A doktor ur megkopogatta elől, hátul. Oda illesztette fülét ziháló melléhez. Hallgatózott soká.

A mikor felemelte fejét, nagyon komor volt az arca.

— Hm, hm, hallja barátom baj, baj. Ön beteg barátom. Keveset dolgozzék sokat dolgoznia. Hallja barátom, ez legyen a princípiuma.

Keveset dolgozzék és sokat egyék! Olyan furcsának tűnt ez föl Szikora előtt.

És másnap megint csak ott ült íróasztalánál, s irt, irt szorgalmasan, becsületesen.

A princípális ur megmegállt a háta megett. Mosolygott.

— Szép, nagyon szép, Szikora ur. Ön igen derék, igen becsületes ember. Valódi hivatalnoki szellem.

Tizenkét óraker, mikor a princípális ur végig heveredve az ottománján nyugodtan pipázgatott, szerény kopogás zavarta meg. Kopott, elnyúlt kabátja, meggörnyedt vézna alak hajlongott már az ajtónál. Szikora volt.

Valami mentség félét mosolygott.

— Hé, ki az? Maga Szikora ur? Nos, mi a baj?

Szikora kezdetben hebegett, aztán neki bátorodott.

— Egy szerény kérésem volna. Hogyha kegyeskednék figyelmébe venni. Becsületesen dolgoztam, a fizetés kicsi, nagyon kicsi, pedig...

— Micsoda? riadt föl a princípális ur, hát már maga sines megelégedve? Maga sem Szikora ur? Ejjnye, ejnye... Lám, lám...

Szikora úgy megijedt. De végre kimagyarázta magát, hogy hiszen ő még, mint ő, de otthon vannak a kicsinyek, szegény, apró bogarak.

A princípális ur cseppet sem kapricz ember. Könnyen meg lehet győzni. Nagyon, de nagyon jó a szíve. Valódi demokrata.

— Aum, aum... Nos, majd csak lesz valami... Majd csak utánna nézünk.

Szikora boldogan esuszogott ki. Az örömtől alig tudott hazajutni.

Éppen az előléptetések ideje volt, a mikor a Szikora Tamás íróasztala üres maradt.

A princípális ur esodálkozva rázta a fejét.

— Hm, hát tessék! Már a Szikora is. Lám, lám... Hiába, nincsen rosszabb, mint az előléptetés. Elkényeztet. Lám, lám...

A mikor aztán haza felé ment, az utcán beleütődött valakibe. A doktor ur volt.

— Honnét, s merre doktor ur?

A doktor ur összeráncolta homlokát, s beszélni kezdett valami Szikora nevű emberről, a kinél az imént volt.

— Elpatkolt a szerencsétlen. Hja, az öntefejűség gyümölcse mi lehetne más. Pedig érthetően a lelkére kötöttem, hogy keveset dolgozzék, és sokat egyék. Ez a fő, ez legyen a princípiuma.

A princípális urnak nagyon jó a szíve. Nem engedte szó nélkül a dolgot.

— Kár, nagy kár. Igen derék, becsületes ember volt. Valódi hivatalnoki szellem.

S a mint tovább ment, észbe jutott, hogy nincsen rosszabb a világon, mint az előléptetés. Elkényeztet.

Beszkiid István.

Irodalom.

A Fővárosi Lapok „Farsangi Emléke”. Rendkívül érdekes és minden tekintetben eredeti könyv hagyta el ily czimen néhány héttel ezelőtt a sajtót. Az elmúlt farsang történetét éneklé meg ez a díszesen illusztrált kötet prózában és versben; gazdag szépirodalmi tartalmán kívül pedig közli mindazoknak a hölgyeknek névsorát, akik az idén báloltak. Tudunkkal ilyen zsánerű könyv a magyar irodalomban még meg nem jelent, s csak a legnagyobb elismeréssel nyilatkozhatunk úgy tartalmáról, mint kiállításáról. A könyv első 6 iva tele van a legelső magyar belletristák dolgozataival, amelyek valami farsangi témát ölelnek fel, s ugyanitt jelenik meg a „Fővárosi Lapok” táncrendje, mely annak idején méltán keltett mindenféle feltűnést. Minden díszes szó helyett felsoroljuk itt a kötet szépirodalmi részének tartalmát, mely a következő: Az első bál, Vértesy Arnold. Báiban, Szabó Sándor. A jövődök embere, Szomaházy István. A rendező sorsa, Sziklay János. Hódítás, Prém József. Színek változása, Bode Jób. Kár volt! Zempléni Árpád. A Fővárosi Lapok táncrendje. Csárdás, Ágai Adolf. Tipegő, Endrődi Sándor. I. Négyes, Porzolt Kálmán. Keringő, Makai Emil. Mazurka, Lipsey Ádám. II. Négyes, Vértesy Gyula. Szünóra, Abonyi Árpád. Csárdás, Atzél Endre. Keringő, Adorján Sándor. III. Négyes. Buday László. Polka, Palágyi Lajos. Cotillon, Hevesi József. Menuet, Molnár Géza. IV. Négyes, Julius. A könyvből körülbelül tíz ivot foglal el a fővárosi és vidéki mulatságok többé-kevésbé bő regisztrálása, melyet a báiban jelen volt hölgyek gazdag névsora fejez be. A Fővárosi Lapok „Farsangi Emléke”, melyet Porzolt Kálmán szerkesztett s az Athenaeum részvénytársaság adott ki, bizonyára kellemes emléket fog felidézni mindazokban, akik az elmúlt farsang mulatságaiban résztvettek. A kötet amelyet a Fővárosi Lapok előfizetői ajándéknul kapnak meg, két forintért megvásárolható minden könyvkereskedésben.